

vi ere et af de allermindste Lande, for det andet, hvad jeg nævnedes før, paa Grund af vor geografiske Beliggenhed, idet vi ere saa splittede og delte, at det ikke er muligt at samle hele Nationen til fælles Kamp for vort Land. Derfor er det saare naturligt, at Danmark her gaar i Spidsen, og det vilde være heldigt, om andre Lande snart vilde følge efter. Det kan godt være, at det er vanskeligt for de store Kulturstater at gøre det, men det er min Overbevisning, at det er de smaa Lande, som ere kaldede til at gaa i Spidsen i den Retning.

De organiserede Arbejdere i alle Lande staa som Militarismens uforsonlige Modstandere, og det ere de af flere Grunde. For det første er det saaledes, at Militarismen har to Sider: den udadvendte og den indadvendte Side. Det er den udadvendte Side, man i Regelen taler om — den anden søger man at skjule —, det er den Side, hvor Geværerne pege ud over Landets Grænser, for at vi skulle skyde løs paa fremmede Folk. Men vi vide, at Militarismen har ogsaa en indadvendende Side, og vi vide, at Geværerne og Kanonerne meget godt kunne komme til at pege indefter, og at man kan bruge dem til at skyde løs paa Landets egne Børn. Vi have haft mange Eksempler derpaa. Vi have set det i Rusland, Tyskland, Frankrig, Østerrig. Ja, her i Danmark ere vi heller ikke ukendte med det. Jeg skal saaledes minde om, at da københavnske Arbejdere samlede sig i 1872 paa Nørrefældet, var der kommanderet Militær ud for at splitte dem ad, ride dem ned. Jeg skal minde om, at ved den sidste Sporvejsstrejke i København, da al Sporvognsfærdsel var standset, var der et af Regeringens allerhidsigste Blade, der raabte op om, at den Strejke maa vi se at faa afgjort ved at faa Soldater kommanderet ud og lære de Vognstyrere og Konduktører at gøre deres Pligt.

Militarismen er egentlig ikke nogen Stormagt for sig. Militarismen staa i en anden og større Magts Tjeneste. Det er Kapitalismen, der opretholder Militærvæsenet, det er den, som har Fordel af at opretholde den. Ved Militærvæsenet tynnes og knuges Staterne økonomisk, de tvinges til at gøre det ene kostbare Statslaan efter det andet, og naar de kunne blive ophidsede til Krig en Gang imellem, medfører det uhyre Tab og medfører uhyre Fordel og sikre og gode Pengeanbringelser for Kapitalismen. Det er de Grunde, hvorfor Arbejderne ude over den

hele Verden staa som uforsonlige Modstandere af Militærvæsen, og det er min Overbevisning, at kunne Arbejderne bryde Militarismens tunge Aag, have Arbejderne derved gjort et mægtigt Skridt frem for at erhverve sig økonomisk og politisk Fri-gørelse.

Parkov: Regeringens Forslag til en Ordning af Forsvaret til Lands og til Vands er af alle Forsvarsvener — og saadanne findes i alle politiske Lejre — modtaget med Paaskønnelse og Anerkendelse. Om Forslagenes Indhold i Enkelt- hederne kan man paa nærværende Tids- punkt ikke fælde nogen afgørende Dom, men om Helheden er Dommen fra Venner af et Forsvar enstemmig og kan udtrykkes ved en ubetinget Tilslutning til de bæ- rende Tanker og Principper i Forslaget. Thi disse gaa som bekendt ud paa, at Forsvaret skal være effektivt, og det bryder paa tydelig Maade Staven over den An- skuelse herhjemme: at det skulde være tilstrækkeligt til Neutralitetens Oprethol- delse, at man udtalte sig for en principiel og permanent Neutralitet, saa at man alt- saa ikke behøvede at tage det saa nøje, om der bag denne Erklæring stod et Folk, der i Gerning havde vist, at det, hvis Neutraliteten blev brudt til Trods for, at der af det var anvendt al Umage for at undgaa Brudet, var rede til at lade Handling følge paa Ordene.

Vi erkende fuldt ud det rigtige og for Danmarks Forsvar mest betryggende i, at vor Udenrigspolitik skal være en Neutra- litetspolitik, ligelig afstemt til alle Sider, saa at der ingen Mulighed er for nogen Mistydning af vore Hensigter fra nogen Side. Under dette Forhold ville vi gøre vort yderste for at bevare Landets Neutra- litet, og kun dette Formaal, og ikke nogen som helst anden Art af Politik, hvad enten man nu vil kalde den Alliance- politik eller give den et andet Navn, skal vort Forsvar tjene. Skønt vi fra alle poli- tiske Sider her i Landet sympatisere med og ville støtte de Bestræbelser, der gaa ud paa ved fredelig Forhandling og ved Afslutning af mellemstatlige Traktater at mindske Faren for Krig, og skønt vort Fædreland, som enhver lille Stat, er le- vende interesseret i, at enhver Vej betræ- des, som kan lede til, at Tvistigheder imellem Nationerne under alle Forhold afgøres ved Voldgift, og skønt vi og- saa paa tilstrækkelig tydelig Maade have kundgjort og fremdeles ville kund- gøre dette vort Ønske ved de alt af-